

den høitærede Ministers Side. Naar det ærede Medlem kom med nogle Ytringer med Hensyn til Udtalelser, der skulde være faldne her i forrige Møde angaaende Dyrlæger, veed jeg ikke, om han sigtede til mig. Jeg vil dog i alt Fald bemærke, at hvad jeg udtalte, vil findes gjengivet i Tidenden, saaledes som min Mening har været, og at dette støttede sig paa den høitærede Ministers egne Udtalelser, nemlig, at da Sygdommen for nogle Maaneder siden optraadte, stod man aldeles raadvildt overfor Sygdommen den var ny, og man havde vanskeligt ved at stille Diagnosen, og saa vidt jeg forstod den høitærede Minister, var man knap endnu bleven helt hjemme i den. Men naar Regeringens Veterinærer ikke endnu ere hjemme i Sygdommen eller først for nylig ere blevne det, kan man virkelig ikke forlange, at Landets familige Dyrlæger skulde være det. Derfor tillod jeg mig at henvise til Lovforslagets § 1, hvorefter det i disse Tilfælde for Fremtiden vil komme an paa Dyrlægens Erklæring. Med al Ugtelse for Dyrlægerne tror jeg nok, man kan sige, at de knap endnu have lært Sygdommen at kjende, og at man kan være udsat for, at de i deres Svrigthed for Sagen skulde kunne paabyrde os denne Sygdom, længe efter at den maatte faktisk er forbi. For Næsten skal jeg ikke nægte, at der med Hensyn til denne Sygdom efterhaanden begynder at arbejde sig den Mening frem, at den ikke er saa ny, at den tvertimod har været her i meget lang Tid. Hvis dette skulde vise sig at være Tilfældet, mener jeg rigtignok, man kan rette en alvorlig Vebredelse mod Veterinærerne, fordi de ikke have vidst, at navnlig disse Lossepladser i lange Tider have rummet denne Sygdom. Men samtidig hermed begynder man ogsaa at tro paa, at Sygdommen i Grunden slet ikke er saa farlig, at det er en Sygdom, som kendes i alle Lande, og at intet Land er frit for den. Om det er rigtigt, veed jeg ikke. Men hvis man nu slaar alle disse Besætninger ned, hvor Sygdommen har været, paa Lossepladserne og alle andre Steder, og den fuldstændig forsvinder, hvorledes staa saa Veterinærerne fremtidig overfor denne Sygdom? Kjende de saa Noget til den? Have de lært den rigtig at kjende? Vide de, hvorledes den nøiagtig skal bekjæmpes? Thi vi ere jo bestandig udsatte for at faae den igjen. (Udflydelse: gennem Rotter og Hunde) Ja netop, ved Nabselsgraven fra disse store Svinefamiliebegravelser. Jeg tror, den høitærede Minister havde i sin Magt at gavne Veterinærvidenskaben meget betydelig, hvis han f. Ex. benyttede en saa heldig beliggende Lokalitet, som vi have,

nemlig Saltholm, og drev hele Besætninger der over, f. Ex. fra Lossepladserne, saa at Sygdommen derovre kunde udvikle sig under Veterinærernes Væge, og disse altsaa faae Leilighed til grundig at lære denne Sygdom at kjende og dens Behandling. Der vil ikke afstedkommes nogen stor Fare derved. Jeg vil ogsaa sige, at de Gendarmer, som blive ledige paa Lossepladserne, kunne følge med der over, saaledes at Svin og Gendarmer der kunde hengive sig i et dolce far niente under Veterinærernes Tilsyn — til stor Gavn for Veterinærvidenskaben.

Blem: Stjønt jeg ikke onster at forlænge denne Debat, da jeg foretrækker, at denne Lov maatte blive vedtaget snarest mulig, har jeg dog bedt om Ordet for at henlede den høitærede Ministers og det ærede Things Opmærksomhed paa et Punkt i Loven, og det er Erstatningsspørgsmaalet. Den høitærede Minister udtalte i det andet Thing, at Ministeriets Bekjendtgjørelse af 29de i forrige Maaned om Afspærring af de forskjellige Landsdele havde forvoldt Ulemper navnlig for Bornholm og den Del af Sjælland, der ligger Nord for Limfjorden. Jeg kan stadfæste dette for Bornholms Vedkommende, som jeg kjender. Det voldt navnlig Ulempe derovre, at denne Bekjendtgjørelse sattes i Værk strax, uden at man vidste af det, saaledes at Mange kom kjørende til Byen med Svin, men maatte tage dem tilbage igjen. Der var endogsaa en Slagter, der havde sendt 12 Svin med Dampskibet til Kjøbenhavn, men da de kom hertil, maatte de ikke blive udløsfede paa Grund af, at denne Bekjendtgjørelse var udkommen, og disse Svin maatte sendes tilbage igjen og havde saaledes foretaget en Jernrejselse til Kjøbenhavn. Jeg skal imidlertid udtale min Glæde over, at vi have faaet Dispensation fra dette Forbud, saaledes, at vi dog nu have Tilladelse til at sende levende fede Svin over direkte til Kjøbenhavns Svineslagterier, men der er knyttet en Betingelse til denne Tilladelse, og det er denne, at det skal ske under Dyrlægeopsyn, inden Afgangen foregaar med Dampskib. Jeg har for saa vidt ikke Noget mod dette, jeg tror, det er fuldkommen rigtigt, at det bliver konstatet, at de Svin, der sendes fra Bornholm, ere sunde; men det koster altid Noget med dette Dyrlægeopsyn. Dersom vi nu kun havde Svineudførelse fra Rønne, hvor Amtsdyrlægen bor, vilde det kun blive ubetydeligt, men det østbornholmske Dampskibsselskab har Afgang fra 5 Kjøbstæder paa Bornholm, og der bor kun Dyrlæge i den ene af dem, nemlig i Nexø. Jeg kan derfor